

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 362. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510668176.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Det er positivt vist, at Jeg betragter den Vished, at kunde faae mit Udkomme af mine Landsmænd, ikke alleene som den væsentligste Ære, ikke alleene som et ægte Beviis paa deres Yndest, og følgelig som den reeneste Kilde til Vellyst; men og blot oeconomic betragtet som en virkelig Riigdom, som en Skatt, hvis Besiddelse glæder og beroeliger mig meer end Jeg havde tænkt at en Skatt nogentiid kunde det - Jeg betragter den, som en sand Harpax betragter sin fyldte PengeKiiste - - Jeg er glad, usiigelig glad ved at eye den - men - maae jeg legge til, at dersom Omstændighederne tillod mig det, Jeg da liigesom han, neppe skulle nenne at røre den? og det ved min Ære icke af nogen utiidig eller dum Ambition - jeg tænker desuden oven til at have forklaret mig tydelig nok i den Hensigt - men fordi Jeg for det første er overbeviist om, at man icke uden et yderligt Nødsfald bør falde sine Venner besværlig i Pengesager - og det for det andet er usiigelig sødere, at viide sig en Resource, end at bruge den - Taalelige Omstændigheder forudsatte, skulle jeg følgelig med det oprigtigste det varmeste Hiærte takke mine Velyndere for den beroeliggende Vished de havde skiænket mig, og bede dem forbeholde mig den, som min kiæreste Tilflugt i Nøden -Spørgsmaalet bliver da hvorledes mine Omstændigheder nu ere. - Jeg vil oprigtig legge dig dem for Øynene, og saa bede dig og mine øvrige Venner selv dømme - Jeg har for nærværende Tiid Forraad til det nødvændigste, omtrænt i et halvt Aar - og for Resten i Verden intet - I 2 Aar har ArvePrindsen skienket mig aarlig en Gratification af 100 Rd. - men man har ladet mig forstaae, at Jeg neppe tør begiære den, eller kan vænte den i Aar, da Jeg har 363 faaet saa mange Penge ved min Balder - da jeg nu om det er Guds Villie baade giærne vil leve lidt længere end et halvt Aar, og der er mange Slags Ting som Jeg giærne ville have og nok kunde bruge foruden det nødvændigste, saa er den Udvey som først og naturligt og uden mine Venners Ædelmod, alleene aabner sig for mig - Arbeyde - og det icke de søde vellystige Udøselser af en med Glæde og store Billeder opfyldt Siæl, som man meget uegentlig kalder Digteriske Arbeyder, da de kun ere Digteriske Lættelser - men sandt naturligt Arbeyde, saaledes som det blev vor første Fader paalagt, og endda saa meget vanskeligere end blot mechanic som det er en munter Skoeler Hest vanskeligere at gaae for Plov end en Krallike - Thi det forstaaer sig, at naar Jeg skal skrive propter panem lucrandum, jeg da icke tør rette mig effter min egen Siæl, icke effter dens Hæng dens Luuner, dens Evner eller dens Biefald; men blot effter andres, - icke effter de Tilkommende Slægters; men de nu levendes, og iblandt disse icke effter de Vittiges og Oplystes; men effter de fornemmes og Riiges, icke effter faae Kienderes; men effter Mængdens - Alt dette er nu icke mindre end let og behageligt; men det har endda en uundgaaelig Følge, som er lidt værre end ubehagelig - Jeg har icke nødig at siige dig at det er den liigeste Vey til Maadelighed - og Forglemmelse - om icke - men ney min Siæl kan icke udføre denne Tanke - den skal den kan icke føre mig saa dybt, endskiøndt enhver maae tilstaae, at der er et større Rum imellem en Poet og en Verse-mager end imellem en Verse-mager og en Skiælm. Naar man imidlertid tiltroer sig en Digterisk Ære, og sætter mindste Priis derpaa saa bliver det aldtiid tungt at skicke den til Bageren for Brød -